

— Зле стори! — казва му св. Петъръ.

— Че кому е дотрѣбвала такава брантия! — казва ковачътъ. — Срамно е само за дявола, че не удържа думата си да извърши това, що е въ надписа.

А св. Петъръ му дума:

— Ако обещаая да изпълня три твои желанія, то какво, напримѣръ, би пожелалъ?

— Обещай, и ще ти кажа, — казва ковачътъ. Св. Петъръ даде дума, и ковачътъ казва:

— Желая, щото оня, когото помоля да се качи ей на крушата въ двора, да остане тамъ, докато азъ не му кажа да слѣзе. Друго: оня, когото поставя на тоя ей столъ, да не може да стане, докато азъ не му позволя. И най-после: оня, когото ще помоля да влѣзе въ моята телена кисийка, що имамъ въ джоба си, да остане тамъ, докато азъ не го пусна.

— Лошъ човѣкъ си: — казва му св. Петъръ. — Преди всичко ти трѣбваше да пожелаешъ да се смили Господъ надъ тебе, грѣшникъ такъвъ!

— Тѣй високо азъ не летя, — отвърна ковачътъ. Св. Петъръ се сбогува и си замина.

*

А времето си минава. Срокътъ дойде, и ето го дяволътъ иде да прибере душата на ковача.

— Готовъ ли си? — пита дяволътъ, като заврѣ носъ въ пукнатината на вратата.

— Да направя само калпаче на тоя гвоздей, — казва му ковачътъ. — Покачи се ей на оная круша да си похапнешъ малко круши. Навѣрно си изгладнѣлъ по пжтя.

Дяволътъ му поблагодари и се качи на дървото.